

5 Landkommuner, denne kolossale Skat nu har hvilet paa i 34 Aar. Vil man se efter i Statsregnskabet, hvorledes det stiller sig med de andre indlemmede Distrikter; de 8 Sogne Nord for Kongeaen, vil det vise sig, at Jordebogsafgiften paa Ærø har været mere end 3 Gange saa høj i Forhold til de andre Distrikter. Man ser i Motiverne til dette Forslag, at man i 1867 af lutter Hensigtsmæssighedshensyn har fundet det formaalstjenligt *ganske vilkaarlig* at opføre denne Skat uden virkelig tilstrækkeligt at undersøge Sagen.

Jeg haaber, det maa lykkes, at faa dette Forslag, der i alt Fald gaar i den rigtige Retning, gennemført sammen med de øvrige Skattelove, jeg kan gerne sige, til Ære for den danske Rigsdag og Regering; i det man derved vilde fjerne denne gamle Uretfærdighed, og naturligtvis til Gavn for denne Os Skatteydere, hvem det i særlig Grad angaar.

Med disse Par almindelige Bemærkninger skal jeg slutte, haabende paa at faa Lejlighed til ved Sagens senere Behandling atter at komme tilbage dertil.

Bjerre: Jeg er Regeringen meget taknemmelig, fordi den har udarbejdet disse Lovforslag efter de Principper, som der gøre sig gældende. Ærede Medlemmer vide, at jeg aldrig har været nogen særlig varm Ven af de Reedtz-Thott'ske Skattelove. Jeg drev det aldrig saa vidt, at jeg kunde naa til at stemme for dem. Og skønt jeg indrømmer, at Skattekommissionen i mange Maader forbedrede dem ved at optage den stigende Skala i Formue- og Indkomstskatten og ved at gennemføre en langt bedre Fordeling ud til Sognkommunerne, vide ærede Medlemmer, at jeg i Fjor alligevel, da Landstingets Flertal kom med sine Forslag, sagde, at den Vej, man burde gaa, var at tage Skattekommissionens Formue- og Indkomstskat med stigende Skala og tage de Tanker, der laa i Landstingets Forslag i øvrigt. Det er ikke, fordi jeg er en særlig Beundrer af Navnet „Ejendomsskyld“, hverken af Navnet og heller ikke i og for sig af Skatten, saaledes som den kommer til at virke. Det, jeg er Beundrer af, er en Værdibeskatning, hvorved man kunde komme bort fra det, at de forskellige Erhverv ikke ere lige stillede, at i den ene Landsdel er Skatten saaledes, i den anden anderledes, i By saaledes og paa Land anderledes. Det, jeg har hævdet, er ikke, at vi paa Landet skulde have en Almisser ved Staten eller hjælpes særlig af den, jeg ved

meget vel, at man ikke kan løfte den Stol, man selv sidder paa, og vi vide godt at Landbruget ifølge Landets Beskaffenhed er nødt til at være det bærende Erhverv. Derfor er det ganske rimeligt, at vi ikke kunde vente, at disse Skattelettelser eller nogen af dem kunde blive varende og blive en Løftestang for det danske Landbrug. Men vi ønskede at blive ligestillede med andre. Det var det Princip, vi maatte have slaaet fast, at det var Værdien af den danske Jord, der skulde lægges til Grund for Beskatningen, og var Værdien steget paa visse Pladser, skulde der der svares mere, og var den falden paa andre, skulde der der svares mindre. Det mener jeg er et Princip, som vil vinde mere og mere Terrain, efterhaanden som det gaar op ikke alene for ærede Medlemmer i denne Sal men ogsaa for Folk udenfor, at det er et rigtigt Princip.

Men naar jeg alligevel kan sige, at som Forholdene ere, kunne vi anerkende Ejendomsskylden, er det fordi vi nu en Gang, foruden de gamle Hartkornsskatter og Grundskatter, ogsaa have Skat paa Huse i den saakaldte Bygningsafgift. Det er vanskeligt at komme bort fra, og naar vi saa slog de to Ting sammen, fik vi dette Navn „Ejendomsskyld“. Jeg havde ønsket, man havde kaldt det „Grundskyld“, „Jordskyld“, og saa havde beholdt Bygningsafgiften enten som „Bygningskyld“ eller „Bygningsafgift“. Det er imidlertid ikke sket, man har slaaet det sammen, og det maa man bøje sig for, selv om man mener, det har en Del Ulemper. Det Begreb, som er kommen frem, navnlig i vort juridiske Sprog, her i Danmark om „faste Ejendomme“ — at ved „faste Ejendomme“ forstod man Jord og Bygninger med Inventar og Besætning — er aldeles galt. Det er ogsaa noget nyt. Da man lagde de gamle Hartkornsskatter, regnede man kun Jorden som fast Ejendom, kun Jorden bliver liggende, kun den er fast Ejendom, alt det andet, selv Bygningerne, kan flyttes, og derfor blev der, da Hartkornsskatterne bleve lagt, ikke taget Hensyn til Bygninger og Besætninger, men kun til Jorden. Jeg har hørt, at den Gang man lagde Matriklen, var der Tanker oppe om at gøre den flydende, sammen med Værdien, og havde man gjort det, havde det nu set anderledes ud i Danmark. Det gjorde man ikke, men det er det, vi skulde hen til. Begrebet „faste Ejendomme“ er aldeles vildledende. Bygninger og Besætning ere Formuegenstande, de kunne lignedes ved andet Løssøre, Handelsvarer o. s. v. Der-